

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. listopada 1913.

Leto XIV.

Jesenski stih.

Vseh mrtvih dan.

Molče sem šel na tisti tih kraj,
kjer blede cvetke vnovič so cvetele,
ciprese tajno so v vrhah šumele,
trepetajoč migljal je luč sijaj . . .

Vse oživilo je kot bajni maj . . .
Na vrt skrivnostni trume so prispеле,
sklenile so v molitvi roke vele:
„Dobrotni Oče, pokoj mrtvim daj!“

Življenje naše polno je nemira,
ko cvetka sreče čašico odpira,
že pade slana, cvetko zamori . . .

In upa lučca, komaj da vzplamti,
vihar priveje, plamen ji umira:
„Dobrotni Bog, na nas se še ozri!“

Slutnja.

Tiho poslavlja se vela jesen . . .
Spremlja na poti jo veter leden
in liste rumene ji nosi,
na grobe molčeče jih trosi . . .

Dedek pred hišo zamišljen sedi,
solze mu močijo kalne oči:
mordà, ko bo leto minilo,
njegovo posiplje gomilo . . .

Pesem o snežinkah.

Kapljice vodne so zimo prosile
gorke odeje,
ker tam na zemlji solnčece
nič več ne greje.

Zima, na temnih gorah kraljujoča,
krilca je stkala
in jih ubogim kapljicam
skrivno podala.

Zdaj pa snežinke na zemljo letijo
živovesele,
ker so od zime majkice
srajčke prejele . . .

Davorinov.